

Cent per cent, zen

Un detall de 'No made land. Les vanités', divendres a l'escenari del Principal d'Olot MARTÍ ALBESA/ SISMÒGRAF.

El Sismògraf es va descavalcar de la responsabilitat de ser fira estratègica de dansa l'any passat i ha tornat a arrelar-se a la singularitat de la Garrotxa: accions vinculades amb la natura i que experimenten un alentiment vital. De la brillantor d'uns cossos vibrants s'ha passat a una aura de contemplació, a un gust per la proximitat per deixar que predominin els petits espais davant de les monumentals propostes per a gran públic. En aquest viatge a la celebració de les minories hi ha un notable aire zen, d'empatitzar amb les investigacions (sovint solitàries) de les artistes plantejades durant llargues temporades. El temps s'estira, com si els segons congelessin la seva pressa habitual.

L'argument per a una pel·lícula d'aventures (amb les curses dels vaixells del segle XVIII transportant opi) o de denúncia social (com Occident s'ha servit de les màfies per acaparar riquesa) es converteix a Opium clippers en una sessió de te en què les il·lustracions de les tasses serveixen per a la narració, com si fossin les auques dels trobadors medievals però amb peces de ceràmica fina i el regust d'una beguda que va perdent intensitat, tassa a tassa. També és hipnòtic Habiter, un bodegó, amb la sucrera a la taula i fruites, que es va desplaçant i que esdevé un exercici tècnic de llum i cossos, com si fossin models de pintura frugal. Hi ha un equívoc de semblances i diferències, de robot i moviment alentit que convida a plantejar els perquè d'aquest treball, orgànic i sincronitzat alhora.

Marga Socias va patir divendres una pluja (necessària i celebrada però inoportuna) al seu jardí sensorial, que ja s'havia instal·lat en el MiniGrec de l'estiu passat. Si fóssim flors convida a arrelar-se, planteja un joc clandestí botànic i convida a parlar a cau d'orella a les flors perquè reverdegin. Al seu hort, hi ha sons, colors, olors i joc. Seria divertit conèixer quina flor ens representa millor. A l'escenari del Principal, No made land ho transforma tot en cartró. Tot és reciclable. La cuina de càmping escalfa l'aigua i la cafetera raja amb punteria fins a la tassa. Un joc escenogràfic que atrapa en un voyeurisme divertit i intranscendent. El cartró és silenci i ofrena; el ferro de la cadira de l'orador és ferro fred i soroll, que ironitza amb aquest contrast.

També Adriana Reyes signa unes Coreografías selváticas, a partir de la seva vivència de silenci i dejú convivint amb la vegetació durant dies. El seu treball, però, pateix d'una incoherència entre el que diu i com l'exposa; una contradicció ben humana, quan ella reivindica ser molècula i desentendre's del racionament fred. Ara, per esperit zen, la lluna a la plaça de Braus. Incontestable. 7 metres de diàmetre (cada centímetre són 5 quilòmetres del satèl·lit) brillant pacient.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 16-04-2023, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 16-04-2023, Pàgina 14

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2278221-cent-per-cent-zen.html>